

קדוהי אדם

עורכים: אריאל פריאנטה
חגי נהרי
מפיץ: איתמר מיוס
א. חיילים: שחר מיומן

זמני השבת:

כניסה: 16:30

יציאה: 17:28

לתגובות, הערות והארות:

Karnashor@gmail.com

לפרסום דברים שכתבתם אתם
מוזמנים לפנות לעורכים.

אחבר'ה בלבא, אחבר'ה בשיבה, אחבר'ה באהבה

הליכות עולם

מה הטעם לנטילת ידיים בבוקר, והאם זה באמת נכון שצריך ליטול ידיים ממש מיד כשקמים?

הגמ' בברכות אומרת שאדם צריך בקומו משנתו ליטול ידיו ולברך בשם ומלכות על נטילת ידיים. לדין זה נאמרו כמה טעמים:

א. הזוה"ק כותב שבשעה שאדם ישן, מסתלקת ממנו הנשמה הטהורה והוא טועם טעם מוות, ולכן רוח רעה שורה על ידיו (כי כשאדם מאבד את צלם האלוקים שבו, כוחות הטומאה יכולים לשלוט בו), וכשנשמתו חוזרת הרוח רעה נשארת, ולכן הוא צריך ליטול ידיו.

ב. במסכת שבת נאמר שיש רוח רעה ששורה על ידיו של האדם מחמת הלילה, (ולא מחמת השניה) ולכן צריך ליטול ידיו כדי להעבירה.

ג. הרא"ש כותב שידיו של אדם הם עסקניות ובטוח הוא נגע במקומות המכוסים בלילה, ולכן צריך ליטול ידיו.

ד. הרשב"א כתב שבבוקר אדם נעשה כברייה חדשה והוא מתחיל את עבודתו לקב"ה, ולכן הוא צריך ליטול ידיו כמו הכהן שלפני שהוא מתחיל את עבודתו, מקדש ידיו.

האם מותר ללכת ד' אמות לפני שנטילים ידיים בבוקר?

לדעת הזוה"ק ורבותינו המקובלים, אסור ללכת ד' אמות בלא נט"י שחרית, ולכן אם הגמ' רחוקים ממנו, ילך פחות מד' אמות וישהה מעט, וכן הלאה. ובספר תולעת יעקב כתב בשם הזוה"ק שהחולץ ד' אמות בלי נט"י שחרית חייב מיתה.

ויש גם דעה של השערי תשובה שהקפידא היא על הזמן שהרוח שוהה על הידיים שלך, ולכן עדיף ללכת מהר ולא כל פעם פחות מד' אמות.

ובשורת שבות יעקב התפלא למה העולם, ובתוכו ת"ח, לא נוהרים בזה, שהרי חמירא סכנתא מאיסורא (שהרוח הרעה מסוכנת, כמו שנראה להלן). וכתב לבאר שמכיוון שדין זה לא מופיע בתלמוד ובראשונים, ואדרבה, בגמ' בברכות כתוב שקורס אדם ויפנה לצרכו ורק לאחר מכן ייטול ידיו. וגם לדעת הזוה"ק יש לומר שסובר כמו ר' שמעון בן אלעזר, שכל הבית נחשב כד' אמות, למרות שאין הלכה כמותו, מ"מ לענין נט"י שחרית שהוא פרישות וחסידות יתרה אין להחמיר.

והאליה רבה כתב שדווקא בזמנם שהיו מקפידים על הרוח רעה היה צריך להקפיד בזה, משא"כ בזמננו, וכן מוכח מהטור שסידר את הלכות נט"י שחרית לאחר הלכות בית הכיסא ולבישת בגדים שסובר שאין עם זה בעיה.

והלחם משנה כתב שדעת הרמב"ם היא שאין רוח רעה של שחרית מצויה בינינו כיום. והגאון מהר"ם בן חביב כתב להוכיח את זה ממה ששנינו במסכת שבת שאם נוגע בעינו קודם הנטילה היא מסתמאת, ובאזונו היא מתחדשת, אבל כיום לא מצוינו מי שנוהג חרש או עיוור מזה. (למרות שיש לציין שבכף החיים מובא שכונת הגמרא היא לא עיוורון וחרשות פזיזים אלא רוחניים, דהיינו שבאותו היום שנגע באיבריו, הוא יהיה עיוור וחרש בענייני הבנת התורה).

ולכן להלכה, לדעת הלכה ברורה (הרב דוד יוסף, בנו של הרב עובדיה), מי שרוצה להקל בזה יש לו על מי לסמוך, כי כשיש מחלוקת בין הגמרא לבין הזוה"ק, הולכים אחר הגמרא, וגם יש לצרף את כל הסברות הנ"ל להקל, כגון שכל הבית נחשב לד' אמות ויש אומרים שאין בכלל רוח רעה מצויה בינינו כיום. וכל שכן שיש להקל כשהחולץ לישון לאחר חצות שלדעת הרש"ש אין רוח רעה שורה על ידיו כ"כ.

אולם הבן איש חי והמ"ב כתבו שיש להקפיד בזה. והמ"ב הביא את השערי תשובה שרק בשעת הדחק יש להקל בזה. אבל הרב מלמד בפניני הלכה כתב שהמנהג הרווח להקל בזה.

כמובן שגם לדעת המקלים אין להשהות את ידיו יותר מידי ועדיף ליטול כמה שיותר מהר. (הובא בשם ההלכה ברורה).

ברשת חיי שרה

"פתח פיך ויאירו דבריך"

דבר תורה

אוראל הלני

"הביטו אל צור וזַבְּתֶם... הַבֵּיטוּ אֶל אַבְרָהָם אֲבִיכֶם וְאֶל שָׂרָה תְּזוּזְלִיכֶם..."

בפרשתנו מסופר על פטירתה של שרה אימנו, "וַיָּהִי חַיֵּי שָׂרָה, מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֶׁבַע שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה". בפסוק זה ישנה כפילות של המילים, **חַיֵּי שָׂרָה** ואנו יודעים שאין מילה מיותרת בתורה, אם כן מה מטרת הכפילות הזאת? מבואר בחז"ל (מובא בחלקו ברש"י) שהשטן הוא זה שסיפר לשרה שאברהם אבינו כמעט שחט את יצחק ובעקבות זאת פרח נשמתה של שרה אימנו, וכיוון שחז"ל חששו שיחשבו בני אדם שבעקבות מעשיו של אברהם אבינו נפטרה שרה אימנו, באה התורה והדגישה לנו שהזמן שנפטרה שרה אימנו זהו הזמן שנקבע לה מראש, והיא הייתה אמורה לחיות מאה עשרים ושבע שנים בלבד! ולאחר זמן זה נגמר תפקידה בעולם, והחזירה את נשמתה לבורא עולם!!

לדמותה של שרה: כמובן שאנו איננו יכולים להבין בדיוק מהו דמותה של שרה, אך במשקפיים של חז"ל נשתדל לעמוד על נקודה אחת מדמותה של שרה! את פעולותיה של שרה אנו מכירים מתוך הפסוק 'את הנפש אשר עשו בחרן', והמדרש מבאר ששרה הייתה שותפה פעילה של אברהם אבינו לקדש את שמו של בורא עולם, וזאת ע"י ששרה הייתה מגיירת את הנשים, ושהיא גי"כ אחראית לאנשות כולה לקרוא בשם ה', עפ"י דברים אלו מבואר ששרה היא רחמנית, אוהבת את הזולת, מנסה לקרבם לעבודת הבורא! דוגי נוספת למגמתה של שרה לעזור לאברהם אבינו לקדש את שם ה' ברבים אנו מוצאים זאת במדרש, כאשר שרה נשלחת לבית פרעה, וישנה שם בלילה, מבואר במדרש שהיא מלאך ששמר על שרה, וכשפרעה בא, מבואר, ששרה הייתה אומרת למלאך 'הפה, והוא מכה' ושוב 'הפה, והוא מכה' - פירוש שרה מענישה את פרעה! מהי מטרת המדרש? נראה לומר שהמדרש בא ללמד אותנו ששרה עשתה זאת מתוך מגמה להודיע לפרעה שיש בורא לעולם, ויש לו מלאכים שאת משרתיו, שליחים של ה', ואילו אתה, פרעה, שאתה חושב שאתה כל יכול, הרי שעליך לקבל מכות, פירוש, לאלף אותך לדעת שיש בורא לעולם, ודבר זה מובן מאד מתוך הכתובים, 'ולאברהם היטיב בעבורה ויהי לו צאן ובקר וכו'... ומתוך כל העושר שקיבל מפרעה נאמר **וַיִּלֶךְ לַמַּסְעִיִּי** - הוא הולך לפרסם את שמו של הקב"ה בעולם, ואת נצחונו של הקב"ה על פרעה, וההוכחה לכך היא כל העושר שפרעה נתן לו כפיצוי על לקיחת שרה! נראה לומר ששרה, ידעה את כל התוכנית מראש, והיא כנסה לבית פרעה, ע"מי שהיא ואברהם יוכלו לפרסם את שם ה' ביתר שאת בעולם!

אך שאלה קשה עומדת לפנינו כאשר אנו קוראים גרש האמה הזאת ואת בנה...! מדוע?! מדוע שרה לא מגיירת אותם, למה היא מגרשת אותם, ועוד יש לנו צידוק של הקב"ה, 'כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה...' - מדוע לגרש, האם כך נקדש את שם ה' בעולם, ע"י שמגרשים את ישמעל, ילד צעיר כבן 17! (עפ"י המדרש) התשובה נעוצה בהסבר חז"ל לפסוק: **וַיִּתְּרָא שָׂרָה אֶת בֶּן הָגֵר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר יָלְדָה לְאַבְרָהָם מִצְרַקִּי**, ומובא בב"ר **דרש רבי עקיבא... אין מצחק אלא גלוי עריות... מלמד שהיתה אמנו שרה רואה אותו לישמעאל מכביש גות וצד נשי אנשים ומענה אותו, תני רבי ישמעאל אומר אין הלשון הזה של צחוק אלא עבודת כוכבים... מלמד שהיתה אמנו שרה רואה את ישמעאל בונה בימוסיות וצד חגבים ומקריב עליהם רבי אלעזר בנו של רבי יוסי הגלילי אומר אין הלשון הזה צחוק אלא לשון שפיות דמים...**

עפ"י מדרש זה מבואר שאכן מטרת שרה אימנו היא להרבות את שמו של הבורא בעולם, לקדש שם שמים, אולם יש גבול, אין אנו נקרב אדם שעושה מעשים שאינם הגונים, מעשים שהם עוברים על ג' עבירות חמורות בגלוי, ושרה כאן עולה על נקודה פנימית, אין כאן איזו שהיא פעולה שנעשית בבחירתו של ישמעאל, אלו הם פעולות שנעשות מתוך האופי הרוחני של האומות, כמו שמבואר במדרש בשמות רבה, שהקב"ה הסתובב סביב האומות והם שאלו 'מאי כתיב בה' והתשובות היו 'לא תרצח' לא תגזול' לא תנאף' ואת זה הגויים לא יכולים לקבל! זו הסיבה שאמרה שרה 'גרש', אין לישמעל חלק עם בני, איזה בן שלא יהיה, וכ"ש עם יצחק!
יהי רצון וזכה לקדש שם שמים בכל רבדי החיים, ובמיוחד בשלב זה, ביסדר צבא, לקדש את שמו של ה' ולהיות חיילים הכי טובים שאפשר, וזוכה שכולם יראו בנו ויראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עלך ויראו ממך!
שבת שלום!!!

בלדה לבי"תיסט

בתקופה בה כולנו היינו צעירים ויפים, תקופת התיכון, מעטים האנשים שחשבו בריניות על האפשרות להיפצע בצבא. טוב שכך, כי אחרת, בנוסף על משתמטי ה"מוסר" והנוער שבאמת אינו בקו הבריאות, היו מתווספים אלפי נערים אשר היו חוששים לשלום גופם, ובכך צבא ההגנה לישראל היה מאבד עוד חיילים משורותיו. מזלה של מדינת ישראל, שהנוער מלא בחשיבות עצמית ובביטחון שמתבטא רבות במשפט "לי זה לא יקרה", הכל כך אופייני לחבורת המתבגרים המיועדים לשירות המדינה. כמובן שיש צורך להפריד בין ההבנה של החשש לבריאות, לבין "בעלי המוסר" אשר אינם (כביכול) דואגים לעצמם ולזמנם היקר מפז וכל דאגתם היא לשלום בני דודינו החביבים, שכל רצונם הוא להסתובב ברחובות ישראל ולחלק לילדינו סוכריות קופצות.

למרבה המזל, התברכה מדינת ישראל בקבוצה נוספת בקרב הנוער, קבוצה איכותית, מלאת אידיאלים- הביני"שים. קבוצה אשר גומעת מבוגריה מור"קים (מורשת קרב) וסיפורי גבורה בעיניים שוקקות, אשר כל אחד ממנה יתאמץ להתגבר על מגבלות גופו ולהתגייס ליחידה קרבית ואף ליחידה מיוחדת. עקב כך, ומאחר ותלמידי ישיבות ההסדר יוצאים בנתק משאר האומה, נתקלים הם במהלך שירותם בצבא, (בדרך כלל תוך כמה שבועות מתחילת הטירונות) במושג לא ברור שמהר מאוד הופך למילת גנאי- בי"תיסט (מלשון בית"ם).

הבי"תיסט, הינו בעצם חייל אשר נבדק ע"י חובש או רופא ונמצא שלא במצב בריאותי לאימונים (או לפעילות), ולכן קיבל פטור למשך פרק זמן מסוים, אשר בזמן זה הוא חייב לנוח. כמובן שישנם גם פטורים חלקיים, כגון פטור נעליים צבאיות וכד', ולמען הנוחות מעתה ואילך אתייחס לכל בעלי הפטורים כאל בי"תיסטים. בספר דברים פרק י"ט פס' כ"א, נאמר: "...יד ביד רגל ברגל" ובפסק' הצמוד אליו מתחילה פרשת המלחמה: "כי תצא למלחמה על אויבך...". מפרש בעל הטורים- 'וסמך ליה כי תצא למלחמה לומר מחוסרי אבר אין יוצאין למלחמה'.

כמובן שאין כאן הסבר ישיר על מצב הבי"תיסט בזמן מלחמה, הרי ברוב מוחלט של המקרים הבי"תיסט חוזר למצב בריאותי תקין, ושב לאימוניו, מה שאינו נכון לגבי מחוסרי האבר. אם נדייק בדבריו של הבעל טורים נראה כי מדובר על חוסר ב"אבר", כל אבר, אבל בימינו כאשר ניתוח להסרת תוספתן הוא דבר שבשגרה, אף אחד לא יחשוב לשחרר אדם חסר תוספתן משירות צבאי, מה שכן, אדם בעל ריאה אחת, או קטוע גפה, בוודאי שהצבא לא יוכל להשתמש בו וישחררו (ואז יוכל אולי להתנדב).

יוצא מכאן שבעזרת שימוש בהיגיון בריא ובעזרת מקור הילכתי הנשלף מבין דפי המקרא, אנו יכולים להרכיב כלל, שכל בעיה בריאותית אשר תפריע לחייל לשרת בטבל את יכולתו להתגייס (לפחות לקרבי), ולכן במקרה והמצב אינו קבוע, אך מצריך טיפול הרי שיש לצבא את היכולת להנפיק בי"תים, ולהפוך חייל פעיל לבטיסט, גם מהפך ההלכתי.

כמובן שיש להבהיר כי במצב מלחמה או פעולה צבאית זו או אחרת, אשר בימינו זוהי - לפי דעות חשובות בהלכה - מלחמת קיום, וכאשר צריך את האדם הפצוע לצאת להילחם, יש על הצבא ועל הפצוע לעשות חישוב עד כמה מפריעה הפגיעה לעומת הצורך בעוד חייל בשטח.

דבר נפוץ הוא שנוצר מצב עצוב, כמו שהוזכר מעלה, כאשר חיילים רבים תופסים את המושג בי"תיסט כמילת גנאי. דבר זה הוא תופעת הביצה והתרנגולת. חיילים שאינם באמת פצועים, מנסים "לעקוץ" בי"תים (היינו לשקר לחובש ולהטעותו) כדי לנוח בעוד חבריהם רצים ומתאמנים. עקב כך, שאר החיילים תופסים את כל הפצועים והחולים, גם אלו שבאמת נפצעו, כשקרנים ו'עוקצים'.

שני תופעות אלו פסולות מעיקרן וגורמות לסכסוכים בתוך הפלוגות, לאווירה עכורה, ולחוסר גיבוש שפוגע בכל אחד מהחיילים. על כן, צריך כל חייל להיזהר ולהגיע למצב של בי"תיסט רק כאשר זה נצרך, ומנגד להשפיע כלפי חוץ להבנה כלפי הבי"תיסטים, ולמנוע זלזול בהם, שמגיע לעיתים קרובות להלבנת פנים על בסיס יומי, כאשר דמם מותר לכל. במיוחד תלמידי ישיבות ההסדר, שיודעים מהי חשיבות המלחמה על הארץ וכוחה של הצבא, ומנגד חשיבותה של הרעות ואהבת הזולת. אך ישנו דבר נוסף, אשר כמעט ואינו מקבל ביטוי לפני השירות, והיא האופציה להיפצע במהלך השירות. כמו שהוזכר לעיל, הסיבה לכך היא הביטחון של הנוער שיש ביכולתו ובגופו, אבל כאשר תלמיד ישיבת ההסדר מגיע לשרת, הוא מודע קצת יותר, ומתעלם למען המולדת.

חשוב להבין את גודל הסכנה, כי הרי פגיעה היא קלה לעומת מוות, לא משנה כמה חמורה היא, אבל הבדל המשמעותי הוא שמוות הוא סופי, ואילו עם פגיעה צריך להמשיך לחיות. כמובן שאלו שנפצעים קשה, מצבם מובן וחמור, אבל כאן יש לגעת דווקא באלו שנפצעים בצורה קלה, אשר בעזרת ה', פציעתם היא זמנית, או כוז שאפשר לחיות איתה.

כל אדם המתעד להתגייס, צריך להבין את תופעת הבי"תיסט, במיוחד חיילים מיישבות ההסדר, שמגיעים עם אידאליים ורצון ומסירות. זהו דבר נוראי לחטוף את ההלם שעכשיו עליך לנוח מפציעה/מחלה (ובצדק) ומכאן שישנה הרגשה שהפקרת את חבריך, ומצד שני לספוג מבטי ששנאה מהסובבים אותך על דבר שאינו תלוי בך, רק בגלל שלצערנו בצבא נהוג 'לעקוץ'. אין זה אומר שישנה לגיטימציה לפתוח באידיאולוגיה נגד גיוס, למען שמירת גוף האדם, אבל חשוב להתכונן נפשית לכל דבר בצבא (ולכל דבר בחיים) בדיוק כמו שצריך להתכונן בצורה גופנית.

בתקווה לשירות מוצלח מהנה ונטול בי"תים,

שבת שלום!

לפעמים, מתגלה הנפש ככל כיעורה, והאדם נבהל מהמראה. הנחמה היחידה, שיכולה להרגיע את רוחו, היא שלפי גודל הכיעור שהתגלה כך גודל היופי שקיים בנפש. כך כרא אלוקים את עולמו, כאופן של שני קצוות מקבילים. ואחרי אשר התגבר, על המראה המועזע של הרוח, יורח לפניו הצד הטהור והיפה של הנפש ועיניו יאירו.

(אורח הקודש, ג', רנ"א)

אן החסידות

ודע, שכל אלו הנפילות והירידות והבלבולים וכו', צריכים בהכרח לעבור בהם קודם שכונסין בשערי הקדושה וכל הצדיקים והיראים האמתיים עברו בכל זה. ר' נתן.

בבית האברך צבי היו רגילים כל שבת לשייר זמירות שבת כמחצית השעה ולאחר מכן לגשת לקידוש ולבצוע הפת. לאחר הדגים הטעימים היו שרים זמירות נוספות כשלוש רבעי שעה ואז מביאים המרק ואת העוף והבקר. כשכל בני הבית סיימו לאכול, היה אומר אחד הילדים דבר תורה כמחצית השעה. בסך הכל הייתה הארוחה כשלוש שעות ומחצה.

האברך צבי למד בישיבתו של ה"חפץ חיים". הרבה ברכה ראה בלימודו. עמל ויגע, חקר וחיפש ונעשה את כל התלמיד חכם ושמעו נישא בכל רחבי הישיבה. יום אחד, חשב לעצמו צבי, כי חפץ הוא לכבד את רבו ולהזמין לביתו לארוחת שבת. התייעץ צבי עם אשתו והחליט לעשות מעשה ולהזמין את רבו הקדוש ואכן הרב הסכים. הישיבה נעשה לשמע הידיעה כי הרב הקדוש, ר' ישראל מאיר מראדין יאכל בבית האברך העילוי, צבי נ"י, שכן לא היה תקדים לכך בישיבה מעולם!

ובאמת נקבע מועד לארוחת השבת - בעוד שלושה שבועות. צבי החל להכין את הבשר שיהיה צלוי היטב ואת החמין שיהיה דגוש בבשר, תפוחי אדמה צהבהבים ובבטטות. סלטים, משקאות וחלות טריות שזה עתה הוכנו. כמו כן, ביקש מבנו בכורו, כי יכין דבר תורה מפולפל במיוחד ועשיר שיערב לאוזנו של הרבי.

הגיעה השבת המיוחדת ואת הישיבה אחזה רוח התרגשות וציפייה לארוחה המיוחדת בביתו של צבי האברך. לאחר תפילת השבת המרוממת ומשובבת כל נפש, ברכו תלמידי הישיבה איש את רעהו ופנו ללכת ללוות את הרבי אל ביתו של צבי. בשירה ובריקודים ליוו את הרבי עד לפתח ביתו של צבי. כשנכנס ה"חפץ חיים" לביתו של צבי, הושיבו צבי בכיסא מהודר והחל לשייר. לאחר זמירה אחת, סימן הרבי לצבי כי ימשיכו הלאה. חשב צבי לעצמו כי אולי הרבי רעב וודאי שלאחר שישביע את רעבונו יתפנו לשייר. הם עשו קידוש ובצעו את הלחם. אכלו מן הסלטים ומן הדגים בנחת, אך הרבי סיים במהירות את מנתו וסימן לצבי להתקדם. חשב צבי, כי כנראה רוצה הרבי כבר לשייר והחלו לשייר. לאחר שתי זמירות בלבד, שוב סימן החפץ חיים לצבי להתקדם וצבי החל להרגיש לא בנוח, אך חשב כי אולי הרבי רוצה לאכול את המנות העיקריות ואז יוכל לשייר ולהתפנות לשמוע דברי תורה. הם הגישו לשולחן את הבקר והעופות והתוספות. החפץ חיים סיים במהירות את האוכל וסימן לצבי כי הגיעה השעה להתקדם. התחיל לחשוב צבי כי האוכל אינו טעים לרבו, אך חשב כי בטוח כשבנו יתחיל לדבר, ירצה לשמוע אותו וסימן לבנו לקום ולומר את דברו.

לא עברו שלש דקות מאז שהחל הבן לדבר והפסיקו החפץ חיים. הוא פנה לצבי: "בנך מדבר יפה עד מאוד אך אולי נוכל לזמן?" נעלב צבי עד עמקי נשמתו, אך מכיוון שרבו ביקש זאת ממנו, היאך יוכל לסרב? וישבו וברכו. לאחר הברכה מיהר החפץ חיים להודות למארחיו ויצא לו מביתו של צבי. צבי, אשר הרגיש מושפל ופגוע מהתנהגותו של רבו, לא הבין מה לא היה בסדר ואיך זה קרה כי ארוחה של שלוש וחצי שעות התקצרה לשלוש רבעי השעה? החליט צבי לשאול את רבו למחרת השבת כדי לדעת מה לתקן. לכן ביום ראשון, לאחר התפילה, הלך צבי לשאול את רבו. השיב לו החפץ חיים: "בני האם אין זה נכון כי יש לך עובדת בית יהודייה בביתך, המכינה את האוכל ומגישה ומסדרת?"

ענהו: "הן". המשיך הרב: "והאין זה נכון כי יש לה בעל ו-4 ילדים המחכים לה בביתה?"

ענהו צבי בשנית: "הן". אמר הרב: "אם כן, כאשר אתה עורך ארוחה של ארבע שעות לערך, עד שהיא גומרת לסדר את הבית ומגיעה לביתה, קרוב לודאי שהיא איננה מספיקה לשבת עם ילדיה ובעלה ולסעוד עימם ארוחת שבת! לכן, מיהרתי בביתך ע"מ שקשת יום זו תגיע לביתה בזמן כדי לחגוג ביום קודש עם בני משפחתה, אך לא התכוונתי לפגוע בך חלילה".

מהחפץ חיים עלינו ללמוד מסר חשוב והוא כי אל לנו להיות צדיקים על חשבון אחרים. גם אם רוצים להדר, או לדקדק במשהו, עלינו לבדוק ולוודא שלא יבוא על חשבון משפחתנו או חברינו.

הכל דיבורים / אביתר הכהן

והפעם... עם החייל אלעד הלפרין, גולני.

אלעד, מה שלומך? איך המרגש?
ברוך ה' הכל מצויין.

ספר לי בקצרה את קורות השבוע.

טחננו בסוירים ושמירות. הסד"כ הצטמצם בגלל שחבר'ה יצאו למכי"ם מוקדם והם: אליסף מונק, הראל יצחק, נתנאל לוי, אלעד שמיר, סה"כ 11 מכי"ם מוקדם. כבוד!!!!!! כמו כן, תפסנו רשמית גזרה שהיא... בצפון אבל חסויה מחשש שבני הגר יצוטטו לבני שרה ואז יהיה בלגן. המצב עד כד כך גרוע עד כדי כך שאנחנו עושים 2:4 או פחות (וזה סד"כ של ביינשי"ם!)

תאר לי קושי שהיה לך השבוע או בזמן האחרון ואיך התמודדת איתו?
במילה אחת - המ"מ. שמבטיח דברים לאנשים ולא עומד במילה שלו.

התמודדתי עם זה בכך שאמרתי בפנים מה אני חושב על זה. הוא הגיב בגמגום עד כדי מבוכה והודה בצדקתי. דיברתי גם כן עם רבנים וחברים שממש עודדו אותי.

איזה תובנות מעניינות יש לך על הצבא עד כה?

תובנה טובה אחת, שמתי לב עד כמה המצב באמת רופף מבחינה ביטחונית ושהחיילים באמת מגנים בחירוף נפש, בין אם זה במוצב בשמירות ובין אם זה בלחימה. תובנה טובה נוספת היא, שהצבא מכניס אותך למצבים קיצוניים שגורמים לך לגלות כוחות חדשים שטמונים בך ולא ידעת על קיומם. בין אם אלו כוחות מנטאליים, פיזיים או רוחניים.

איך אתה מרגיש ביחס לישיבה לאור 8 החודשים האחרונים?

מתגעגע ברמה מטורפת. בעיקר למראיין!!!!!!

מהן התכונות להמשך הדרך?

שוקל לצאת מכי"ם אמצע ולתת את המקסימום למקרה שנצטרך להשתתף במערכה.

האם גולני הם באמת הכי אחי, או דלמא אחי... אחי (תרגום: אל תבוא)?

אני לא אומר את זה בגלל שאני בגולני אבל גולני הם גם הכי אחי וגם אחי אחי! (כדי להיות טוב צריך לעבוד קשה).

מה השתנה אצלך רוחנית פיזית מאז הגיוס?

פיזית: אני חשוב. סתאאאאם...

רוחנית: לומדים להתמודד עם קשיים צבאיים שיעזרו לך אח"כ בחיים כמותך להתמיד ולא לוותר לעצמך.

ולסיום, שאלה אחרונה בהחלט. אלעד, הגד לי..... עד מתי?

הרבה שמות והיד בוחשת. מי הבא שייפול ברשת?

נתראה בעלון הבא עם חייל

מהגיון של מ"כ: "אם יש לכם כומתה שימו על הראש ואם אין לכם שימו בכותפת!!!"

נתון מעגל שמרכזו זנזורי והיקפו שווה לחצי שיעור ה' מעוייפים שעשו טובה שקמו לרקוד. ידוע כי בייניש חמקמק משיק למעגל בנקודה כלשהיא ומאז הוא מתחרט על כך... נניח שאתה במעגל החיצוני. ישנן מספר אפשרויות לאן העסק יכול להתפתח; 1. האיש שמימיןך נורא נלהב, לוחץ ומנער את ירך בעוד שהשמאלי מייבש ואחזתו רפויה. 2. המעגל מצטופף עוד ועוד ושכנך מסרב לעבור לשיטת יד על כתף ובכך מעקם את זרועך עד דמעות. 3. המעגל מתרחב יתר על המידה וכתפיך מאיימות בפריקה אם תמשיך למתוח אותם. בכל אחת מן האפשרויות הנ"ל יש אפשרות לפרוש מהמעגל ולהצטרף לשורת הבטטות שמחכות לעוף ותפוחי האדמה, או שאתה עובר לשלב הבא והוא המעגל האמצעי. פה העסק כבר יותר מתוח, הרגליים דורשות סנכרון עם שכנותיהן ושיתוף פעולה מלא מצידך. בעודך מציץ לאחור אתה מבין כי אתה לכוד בטבעת סבוכה של ביינישים מיוזעים ובהביטך קדימה אתה מבין שכל שתתקדם פנימה כך כבודך העצמי יצא החוצה. באפשרותך להתנתק מן המעגל וכמטחוני רדיוס להצטרף חזרה אל המעגל החיצוני ולהסתובב עמם עד לנקודת היציאה הקרובה. אם העזת פניך לסור אל המעגל הפנימי, דע כי נגזר עליך להישאר אחרון, מסוחרר אבל מספיק צלול כדי להבין שנשאר לך העוף הכי קטן ותפוחי האדמה הכי מכובסים. כל שנותר לך הוא לכוון בסעודה שלישית שבפעם הבאה, "ניחני במעגלי צדק..." חפשו אותי בסיבוב!

כא מה שצב / נריה כה

שלוש אנצ' (א... צבנו אג' ה' ג'למחה)

ואם כבו גמחה, אז גם השנה נאספו האונ' גמגידים (ובארים

והצ'צ'ו אלמחה גורה נקמפוס הישיבה! הצ'צ'ה נשפכה גמס.

והשמחה הצ'צ'ה צד אב השמיים (ואם) צ'צ' צה נאגו "לשני גי שגדול
גמורה ועמלו גמורה" שנצבה אלמחה גמורה כל הצ'צ'.

ואם כבו צ'צ'ן, אז אמ'י שלא למע' אמ'י שלא יודע- צ'צ'ן חורף גמחיל.
אי אכך (בהגמ' אצ'ג' אלנ' גמחילים אכולים אהגמחיל' גמ'ל ימין

והישיב'א ע'ג' ימ'ל'יים צ'ל' הק'ק'ע (אח...גמחיל' גמחיל'י שלי צ'ה גמחיל).

ואם כבו גמחיל, אז גמחיל' צ'צ'ו צ'ל' גמ'ה גמס'ו 4, שג'ן יודע

נשפכה אכולים ק'ול'נע' (לא לא שג'ן יודע ג'ה צ'ה...גמ'ו אי...), יש כבו

גמ'ו אס'ו אהכנ'ס אול'ל ושמ'ה, ונאג'ן הש'ום הצ'צ'ול...הכיסאול

הגמחיל'ו!

ואם כבו הגמחיל'ו, אז גם הצ'צ'ים הגמחיל'ו. גמ'כ'ר הצ'צ'יה

צ'צ'ג'ה איונ' שג'ן ימ'נ'ג'ן גמס'ט אול'ו ימ'נ'ג'ן. צ'ל'ו והצ'צ'יה.

ואם כבו הגמחיל'ו ג', אז צ'צ'וכ' הצ'צ'ון גם הגמחיל'ו...אצ'צ'וכ'ם

הפינ'ה שלי נשג'ר כ' צ'צ'ין א'א גמ'ז'א ג'י שיתל'ל' אול'ו, צ'ד שצ'ה

ק'יה הע'ל כג'ן כג'ו צ'פ'וים חג'וג

ואם כבו חג'וג אז דג'ו ג'ו יוס'ל' הגמ'ום.

וגמ'ו, גמ'ש'כו אצ'שג'ר חיל' וק'נד'ש ש'ם גמ'יים, גמ'וכ'ר חז'וים אג'ורה

אצ'צ'ג'רה (גכ' צ'ג'ר חוד'ש אול'יג'ן) א'נ

כך תדע אם אתה ביני"ש בהתהוות :

- אתה לא מצליח לשוחח על ענייני חול בחדר האוכל**
כשאתה כבר חמש שנים בישיבה (במקרה שלי אפילו לא שנה אחת).
שיחת "מה המצב" פשוטה בזמן הארוחה הופכת ל:
א: " מה הולך? "
ב: " עדיין חושב על השיעור על הרב גבאי ... "
א: " כן, היה אחלה שיעור... תעביר את הקוטג' "
ב: " ואי, היה חמש מהלך קשה ומסובך ..אני חמש לא מבין את המאן
דאמר שהוא בתוספתא לעניין איסור עירוי בשבת, הרי שהוא אמנם
לשיטת ב"ה אין הכי נמי .. ואני בכלל לא רוצה להזכיר את התירוץ של ר"ת
... "
א: " וואלה.. ראית את המשחק אתמול ? איזה בושות, ישראל הפסידה
3:0 "
ב: " זה בושות? העובדה שלא סיימתי את הדף במסכת שבת , זה בושות!
איך אני אוכל להסתכל לרב בפנים ? "
א: " אאאא... אוקי" ... תעביר את הפטל "
ב: " וואי כמעט שכחתי, אתה והחברותא שלך למדתם כבר את הקושיא
של רבא על האיבעית אימא של רב הונא ? "
א: טוב, די חפרת ! מה כבר ביקשתי ? לאכול ?!, זה יותר מדי ? די הרסת
לי את התיאבון ! "

- המילה חנות נשמטה מהלקסיקון שלך, והחלפה במילה גמ"ח**
על עניין הגמ"חים בישיבה דובר כבר עשרות פעמים, לקחתי רשות
(מגמ"ח' כמובן) לדבר פעם נוספת בעניין. הלוואות ומוצרים לתינוקות
הם דברים לגיטימיים לקחת מגמ"ח, בטח אם אתה אברך שכל שקל
שיצא לו מהכיס הוא חושב פעמיים ... אבל מה לעשות שלפעמים
השעמום, הקמצנות או סתם מנצי"ס בצד לימוד הגמרא גורמים
ליצירת גמ"חים פאתטיים . מילא גמ"ח הופלים ששמו נודע למרחקים
אבל בחייאת גמ"ח פתי בר ? לאן הגענו? בוא נחשוב על עוד גמ"חים
מונחכים : גמ"ח שלווה ? או אולי אפילו גמ"ח מקלות אונניים ? הו,
מצאתי גמ"ח ריבועי נייר טואלט (כל ריבוע 10 אנורות וכמובן שאין
לקחת יותר מ-10 ריבועים, שלא נדבר על "בהקפה "). ביני"ש אחד
אף הגדיל לעשות ולשקול חופני צימוקים לגמ"ח שהקים , כמה זה
בכלל חופני? זה בארמית ?!

- יש לך פליז של קאופמן**
עם משב הכפור הראשון המורגש בהרי השומרון "המושגלים", ראוי
לכל אחד מאיתנו לבזבז 300 * במטרה להיראות כמו דב בתוך שק.
לרזים מאיתנו עוד אפשר להבין , הגיזוף ימנע מהרוח להעיף אתכם .
אבל לפחות רזים חבל, פשוט תוותרו על זה . למה אתם מתעקשים
להיראות כמו כבשה מהלכת על שתיים ? והתשובה היא מכיוון שאתם
ביני"שים בהתהוות, אין מה לעשות לכל אחד יש את השריטה שלו,
במקרה שלכם זו תעלה עמוקה .

ההמשך בפעם הבאה

המדור הינו סאטירי לחלוטין , קשר בין הכתבה למציאות הינו מקרי בהחלט...
נראה לכם?! הכל אמת (לצערנו הרב), אין בכונתי להעליב אף אחד ואם
מישהו נעלב מה ח'פת לי ?
תגובות, הערות , ביקורות או הצעות ניתן להפנות אליי ואני אחזר אותן בכיף ...
שבת שלום .

שלושה חכמים קיבלו בסתר אות אחת מין האלף
בית כל אחד. הציבו בפניהם את חמשת המילים
הבאות:
החל, סחב, עבר, שחת, עבה.
ונאמר להם כי אחת מחמשת המילים הללו
מורכבת משלושת האותיות שניתנו להם. מיד
אמר אחד החכמים כי יודע הוא מהי המילה,
אחריו השני אמר כי הוא יודע ובעקבותיו פתר
השלישי. מהי המילה הנבחרת?

60 שניות על

חילון התכלת

בדמו צובעים את התכלת שבציצית ובגדי הכהונה, ואין התכלת כשרה אלא ממנו. יש מהראשונים שסברו שפתיל
התכלת שבציצית אינו אלא מהחילון, שהרי זהו זיכרון למצוות שנצטוו ויש לנו לומר שהצבע זיכרון היוצר הוא,
שתכלת דומה לים, ים דומה לרקיע, ורקיע דומה לכיסא הכבוד. תבנית דיוקנו של החילון דומה לדג, ויש הסוברים
שדומה לשבלול. החילון בא מהים שנמצא בנחלתו של זבולון ויש סוברים שגם בא מן הארץ פעם בשבעים שנה. יש
ראשונים הסוברים שהוא נמצא גם בים המלח וגם בים סוף. בתחילת שחיטתו, דמו סגול כהה ואחר כך כאשר מתייבש
נהפך לכחול כהה. בימינו יש מחלוקת לגבי זהות הדג: האדמ"ור מראד"ן זצ"ל סבר שהוא תמנון "דיונון הרוקחים" והרב
הרצוג זצ"ל סבר שמדובר בדג ה"ינטינה". כרגע אנו מחכים שתישבי יתרו קושיות ומענות, יפרסם חילון זה ונזכה
למצוות ציצית תכלת כהלכתה.

